विप्रयोगमसहिष्णुः असहनशीलः मुमोह मोहमुपगतः शृणोतेर्भाषायांसदवसश्रुवेत्यनेन क्वसुः। सुतेन विप्रयोगमिति कर्तृकरणेकृतावङ्खलमिति समासः नलोकाव्ययनिष्ठेति षष्ठ्याः प्रतिषेधः। अथानन्तरं अहंयुना अहंकारवता अहंशुभमोर्युस् तापसकुञ्जरेण तपःसहस्राभ्यांविनीनिरित्यनुवर्तमाने अणचेति मत्वर्थे ऽण् तापसश्च स कुञ्जरश्चेति वृन्दारकेत्यादिना समासः। तेन क्षितिपो राजा शुभंयुः कल्याणवान् पूर्व्ववद्युस्। वचो वक्ष्यमाणमूचे उक्तः कर्म्मणिलिट् सम्प्रसारणं अहंयुनाथ इति विसर्गान्तपाठान्तरम् तत्र अहंयूनां क्षत्रियाणां नाथ इति योज्यम्॥ २०॥

भ० सशुश्रुवानित्यादि॥ तस्य मुनेर्व्वचनं शुश्रुवान् स राजा मुमोह मुह्यल्लञि वैचित्ते यतः सुतविप्रयोगं पुत्रस्य विरहं असहिष्णुः अथानन्तरं तापसकुञ्जरेण तपस्विश्रेष्ठेन क्षितिपो वक्ष्यमाणं वच ऊचे व्यथग्रहेति खेर्ज्जिः ग्रहस्वपाद्योरिति प्रकृतेर्ज्जिः न्यादिज्यन्तेति गौणकर्म्म उक्तं कीदृशेन स्वप्रार्थनाभङ्गसम्भावनया क्रोधादहङ्कारवता कीदृशो राजा शुभंयुः शुभयुक्तः गोतृणमेधेति अव्ययाभ्यां अहंशुभंशब्दाभ्यां युरस्त्यर्थे॥ २०॥

मया त्वमाप्याः शरणंभयेषु वयं त्वयाप्याप्स्महि धर्म्मवृद्धौ। क्षात्रं द्विजत्वं च परस्परार्थं शंकां कृथा मा प्रहिणु स्वहनुं॥ २१॥

ज०म० मया॥ भयेषु त्वं शरणम् आप्याः प्राप्तोऽसि मया आपेः कर्म्मणि लुङ्सिज्लोपः। त्वयापि धर्म्मवृद्धौ धर्मोपचयाय वय